

Kie Tavo – Deuteronomium 26:1 – 29:8

Aliyah 1 – Deuteronomium 26:1 – 26:11

De vorige en de huidige *parshah* vormen een paar. Ze zijn namelijk tegengesteld aan elkaar. De namen zeggen het al: ***kie teetsee***’ betekent ‘wanneer u uitgaat’ en ***kie tavo***’ betekent ‘wanneer u aankomt’. Eerst wordt er dus over het vertrek gesproken en daarna over de aankomst. De vorige *parshah* behandelde het moment dat de Israëlieten uittrekken voor de oorlog. De huidige *parshah* behandelt het moment dat de Israëlieten binnenkomen en tot rust komen in het Beloofde Land.

Als de Israëlieten aankomen in het Beloofde Land moet er eerst flink gevochten worden, om het land in bezit te nemen. Dit gebeurde onder leiding van Yehoshuah de zoon van Nun. Maar in deze *parshah* is het eindelijk zover, dat God de Israëlieten rust gegeven heeft van hun vijanden. Eindelijk kan iedereen onder zijn eigen vijgenboom en wijnstok zitten en de vrucht daarvan eten. Eindelijk de beloofde **rust, vrede en zegen**.

Maar de Israëlieten mogen niet gelijk zelf gaan genieten van al het goede van het land. De eerste oogst moeten zij aan God **teruggeven**, als dank- en eerbetoon. De eerste oogst van het Beloofde Land moeten zij in een mand doen en bij de priester brengen. Daarbij moeten zij een verklaring aan de Heer afleggen, dat Hij hun voorouders uitgeleid heeft en de huidige generatie in het Beloofde Land gebracht heeft, zoals Hij had beloofd.

Dit gaat naar mijn mening niet over de vaste eerstelingen of tienden van de oogst, die de Israëlieten altijd aan God moeten geven. Dit lijkt te gaan over een **eenmalige gave** van de **volledige eerste oogst**, die de Israëlieten oogsten na aankomst in het Beloofde Land. De verklaring die zij afleggen, gaat namelijk heel specifiek over de aankomst in het Beloofde Land. Zij verklaren bij hun gave, dat God op dat moment zijn belofte heeft ingelost en waargemaakt, door hen in het Beloofde Land te brengen.

Deze **officiële verklaring** kunnen we lezen in de verzen 3 t/m 10. In vers 3 staat de belangrijkste informatie van deze verklaring al te lezen. Men moet namelijk tegen de priester de volgende formulering uitspreken: *Deze dag verklaar / vertel ik aan Yahweh uw God, dat ik gekomen ben in het land, waarvan Yahweh gezworen had aan onze voorvaderen het aan ons te zullen geven.*

Dit is een officiële verklaring. Dat kunnen we afleiden uit het feit, dat de exacte formulering voorgegeven is voor de Israëlieten. Verder kunnen we dit afleiden uit het afstandelijke ‘uw God’. De Israëlieten spreken hier de God aan, in wiens dienst de priester staat. Zij leggen een officiële verklaring af voor de oren van deze priester, bestemd voor de God, die hij dient. Verder is het een verklaring met een specifieke datum erbij, als een soort handtekening: namelijk *deze dag*. Tenslotte gaat het om een **officiële inlossing** van een officiële **gezworen eed van God** aan de voorvaderen.

Wat betekent dit nu precies? En waarom is dit belangrijk om te doen? Wat hier eigenlijk gebeurt, is dat God officieel van de plicht wordt ontslagen om zijn eed waar te maken, omdat Hij die, op dat moment, vervuld heeft. Met deze verklaring wordt een **handtekening** in de hemelse rechtbanken gezet, onder Gods daden van bevrijding en het brengen van het volk naar het Beloofde Land.¹ Nooit meer zal het volk Israël of enige macht in hemel of op aarde kunnen zeggen tegen God: U heeft uw belofte niet ingelost. Zelfs niet, als het volk ooit in ballingschap gevoerd zal worden.

En dat laatste is een belangrijk punt, want uit de rest van de huidige *parshah* blijkt, dat de vloek van het verbond inhoudt, dat het volk in **ballingschap** gevoerd kan worden. Als de Israëlieten zich niet aan Gods geboden houden, dan zullen ze weer terug worden gevoerd naar Egypte en daar zelfs niet meer deugen als slaven.² Ja, ze zullen zelfs onder alle heidenvolken verspreid worden.³ Maar nooit zullen ze dit aan de ontrouw van God kunnen wijten. Ze zullen dit aan **hun eigen ontrouw** moeten wijten.

Maar er valt nog meer te zeggen over de verklaring, die de Israëlieten moeten afleggen. Want de context van deze verklaring is het brengen van de **eerstelingen in een mand** en het **verblijden** over al het goede, wat God aan het volk gegeven heeft. Het hele volk zal zich gezamenlijk verblijden over de eerste oogst. Zowel de heilige Leviëten als de vreemdelingen, die in het midden van de Israëlieten verblijven. Iedereen juicht mee over de goede gaven van God. Dit laat zien, dat het hier niet alleen om een officiële verklaring gaat, maar ook om een emotionele uiting van vreugde en dankbaarheid.

Waarom moeten de Israëlieten de eerste oogst in **een mand** bij de Heer brengen? Het Hebreeuwse woordje voor mand is מַנְדָּה (*tènè*). Nu is het Hebreeuws een bijzondere taal. Niet alleen de woorden en de zinnen hebben betekenis, maar ook de letters en letterwaarden. Dit helpt ons om te begrijpen, waarom de eerste oogst in een mand gebracht moest worden. Het woordje *tènè* bestaat namelijk (van rechts naar links) uit de Hebreeuwse letters *tet*, *nun* en *alef*. En dat is veelzeggend:

De **letter tet** staat symbool voor de **baarmoeder**. Als je goed kijkt, lijkt de letter ook een beetje op een buik, die vooruit gedragen wordt. Verder is de letter *tet* de negende letter van het alfabet en heeft daardoor ook de letterwaarde '9'. In negen maanden tijd groeit een baby in de buik van de moeder, tot aan de geboorte. We zien dat de letter *tet* in het woord מַנְדָּה een punt in de letter heeft staan. Dat betekent dat de baarmoeder van dit woord bevrucht is...

---

¹ Deuteronomium is eigenlijk één lange hemels rechterlijke verklaring, waarin het verbond, de zegen en de vloek, etc. uiteen gezet worden. Hemel en aarde zijn hierbij de kroongetuigen, volgens Deut. 4:26 en 31:28. Ook het lied van Mozes aan het einde van Deuteronomium is een getuige in de hemelse rechtszalen, volgens Deut. 31:19.

² Deut. 28:68.

³ Deut. 28:64.

Nu gaat het in de huidige *parshah* over de **eerste oogst**, die groeit in het Beloofde Land. Dit heeft alles te maken met de vrucht, die groeit in de baarmoeder. God heeft hier namelijk heel specifieke beloftes over gedaan in Deuteronomium 7:13: ... *Hij zal de vrucht van uw schoot zegenen en de vrucht van uw land, uw koren, uw nieuwe wijn en uw olie, de dracht van uw koeien en de jongen van uw kleinvee, in het land dat Hij uw vaderen gezworen heeft u te geven.*

De vrucht van het land wordt hier in één lijn genoemd, met de vrucht van de baarmoeder van de vrouw en de dracht van het vee. Het wordt zelfs in het midden, tussen deze twee, door God benoemd. Dit betekent dat we het land ook als een soort baarmoeder mogen beschouwen, waarin gewassen opgroeien en waaruit gewassen geboren worden. En de eerstelingen van deze vrucht van de **schoot van de aarde**, geeft men in een mand aan de Heer terug.

Na de letter *tet* volgt de **letter nun**. Deze letter betekent 'vis' en staat voor **vrijheid**. We gebruiken soms wel eens het spreekwoord: ... *als een vis in het water*. Daarmee bedoelen we dat iemand op zijn plekje is en zich vrij voelt om zijn of haar ding te doen. Qua vorm lijkt de *nun* op een **zittende mensfiguur**. Dit in tegenstelling tot de *waw*, die op een staande mensfiguur lijkt. Met de letter *nun* komt de mens tot rust en vrede.⁴

Deze *parshah* gaat over het moment, dat de Israëlieten eindelijk tot rust komen van de gevoerde oorlog. Eindelijk is er vrede en kunnen de Israëlieten letterlijk gaan zitten onder hun eigen vijgenboom en wijnstok.⁵ En wie bracht hen in die rust? **Yehoshuah ben Nun**: Jozua de zoon van de letter *nun*. Hij voerde de oorlogen met de Israëlieten, nam het Beloofde Land met Gods hulp in en bracht de Israëlieten rust en vrede.

We hebben al verschillende keren gezien, dat *Yehoshuah* in Gods plan overeenstemt met **Yeshua**, onze Heiland en Redder. Ook *Yeshua* brengt ons in **Gods rust**. Hij voert voor en met ons de geestelijke oorlogen, die gevoerd moeten worden. En Hij brengt ons in het hemelse Beloofde Land, vol goede **zegeningen van Gods Koninkrijk**. Deze breken hier op aarde al enigszins door, maar straks bij zijn wederkomst ten volle.

In Hebreëen 4:8-10 staat dit ook expliciet zo uitgelegd: *Want als Jozua hen al in de rust gebracht had, zou God daarna niet gesproken hebben over een andere dag. Er blijft dus nog een shabbatsrust over voor het volk van God, want wie zijn rust binnengegaan is, die heeft zelf ook van zijn werken gerust, zoals God van de zijne*. Kortgezegd: Jozua bracht niet de blijvende rust voor het volk van God. Die rust komt nog, als we onze taak op aarde hebben volbracht en deze wordt teweeg gebracht door Yeshua alleen.

---

⁴ De letter *nun* heeft ook de letterwaarde 50. Dit stemt overeen met het 50ste jaar, het jubeljaar, waarin al het land weer aan de oorspronkelijke eigenaren wordt teruggegeven en iedereen zijn vrijheid weer terugkrijgt. Zie de uitleg over de letter *nun* in het boek *Hebreeuws 'in Zes Dagen'* door Studiehuis Reshiet.

⁵ Dit is een vaste uitdrukking in de Bijbel voor een periode van vrede, veiligheid en zegen in het Beloofde Land. Zie: 1 Kon. 4: 25, 2 Kon. 18:31, Zach. 3:10.

De laatste letter van de mand (*tènè*) is **de alef**. De letter *alef* is de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, met letterwaarde '1'. Deze letter staat symbool voor **God, de Ene**. Aan Hem geven de Israëlieten hun eerste oogst terug. Zo worden de gaven weer verenigd met de Gever. Alles wordt weer één, zoals de *alef* één is. Zo is de cirkel weer rond. God gaf de oogst en de Israëlieten geven de oogst aan God terug.

De mand staat symbool voor dit hele proces. God de *Alef* brengt het volk door *Yehoshua ben Nun* naar het Beloofde Land, waar zij de vrucht van de baarmoeder *tet* mogen oogsten. Vervolgens brengt het volk de vrucht van **baarmoeder van het Beloofde Land** weer door de dienst van de priesters terug bij God.

Ook brengt God de Ene ons door *Yeshua* binnen in het Koninkrijk der hemelen, zodat de hemelse zegeningen in de **baarmoeder van ons hart** gaan groeien.⁶ En vervolgens mogen wij, die zegeningen weer in dankbaarheid aan God teruggeven. Dit doen we door Hem te dienen met onze tijd, onze gaven en onze bezittingen.

God heeft ons heel veel beloftes gedaan in zijn Woord. In *Yeshua* krijgen wij bijvoorbeeld deel aan **hemelse gaven**, de **Heilige Geest** en de **krachten van de komende wereld**. Deze gaven worden in Hebrëen 6:4-8 omschreven als regen, die op de aarde valt. De aarde drinkt deze regen op en brengt ofwel nuttig gewas voort, ofwel doorns en distels. Zo zullen deze hemelse gaven ook in ons hart indalen en daar ofwel goede vruchten laten opgroeien, ofwel kwade vruchten. In het eerste geval rust Gods zegen erop, in het tweede geval rust Gods vloek erop.

Als wij de Heilige Geest in ons hart en leven ontvangen, komt het erop aan. Dan komen wij namelijk het Beloofde Land binnen. Maar wat gaan we met deze zegen doen? Geven we die **dankbaar terug aan God** en besteden we die tot zijn eer? Of verachten we die zegen en gebruiken we hem **alleen voor ons eigen nut?**

Yeshua heeft een ernstige waarschuwing gegeven hierover in Mattheüs 7:21-23: *Niet ieder die tegen Mij zegt: Heer, Heer, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heer, Heer, hebben wij niet in uw Naam geprofeteerd en in uw Naam demonen uitgedreven en in uw Naam veel krachten gedaan? Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt!*

Wat doen we met de hemelse gaven, die God ons geeft? Als het goed is, **verklaren** we officieel, dat **God de Gever** van deze gaven is en brengen we met vreugde en dankbaarheid deze gaven in een mand bij Hem terug. We beseffen dat we deze gaven alleen van God de Ene en alleen door *Yeshua* hebben ontvangen. Dat maakt ons **nederige en dankbare mensen**, die God willen dienen en verheerlijken!

Kie tavo': als u na alle geestelijke strijd aankomt in het Beloofde Land van Gods hemelse zegeningen en krachten, wat doet u er dan mee...?

---

⁶ Luk. 17:20-21. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat de *Ichthus*-vis (*nun* = vis) een belangrijk symbool van de eerste christenen werd. *Yeshua* zelf had het ook over het 'wissen van mensen' trouwens, zie: Matth. 4:19.

Welke lessen hebben we nu geleerd?

1. De Israëlieten moeten de **eerste oogst** van het Beloofde Land bij God brengen
2. Zij **verklaren officieel**, dat God hiermee zijn eed heeft ingelost
3. Zij verblijden zich **dankbaar** om Gods zegeningen
4. **Hebreeuwse letters** leren ons belangrijke lessen
5. Alleen door **Yeshua** krijgen wij deel aan de **Heilige Geest** en **hemelse krachten**
6. **Verklaren** we God dan officieel en verheugd als **Gever van deze gaven?**
7. **Dienen** we hem **nederig en dankbaar** met deze gaven?